

kræves en foreløbig erstatning for erhvervsevnetab på baggrund af den midlertidige udtalelse, jf. den foreslåede § 16, stk. 1, 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 14).

For at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ophører, er det således efter bestemmelsen en betingelse, at det må antages, at den skadelidte vil lide et varigt erhvervsevnetab, og det forudsættes, at der skal være lidt et erhvervsevnetab, som kan danne grundlag for en erstatningsudbetaling til den skadelidte. Retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste bortfalder således ikke, hvis Arbejdsskadedestyrelsens midlertidige udtalelse er en »nul-afgørelse« (dvs. en afgørelse om, at erhvervsevnetabet er mindre end 15 procent og dermed ikke berettiger til erhvervsevnetaberstatning). Ellers ville der kunne opstå et økonomisk »huk« mellem erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og en senere erhvervsevnetaberstatning, hvis det viser sig, at erhvervsevnetabet alligevel er på 15 procent eller mere.

I de såkaldte differencesager, hvor skaden både er omfattet af arbejdsskadesikringsloven og af erstatningsansvarsloven, og hvor skadelidte kræver et overskydende beløb efter erstatningsansvarsloven, kan skadelidte i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 59, 2. pkt., først kræve det overskydende beløb betalt, når arbejdsskadesagen er afsluttet. Det foreslås derfor, at den skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste også skal ophøre, når der træffes afgørelse om erhvervsevnetaberstatning efter arbejdsskadesikringslovens § 31, idet en afgørelse efter denne bestemmelse har betydning for, hvor længe der eventuelt kan kræves tabt arbejdsfortjeneste som et differencekrav.

Skadelidte har efter almindelige erstatningsretlige regler pligt til at begrænse sit tab. Det fremgår i overensstemmelse hermed af § 2, stk. 1, at skadelidte alene kan kræve erstatning, indtil han *kan* begynde at arbejde igen, eller det er *muligt* at skønne over erhvervsevnen.

Tabsbegrænsningspligten skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af lovens § 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Denne bestemmelse foreslås ændret således, at der ved fastsættelsen af den skadelidtes erhvervsevnetab skal tages hensyn til »muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende«. Det vil således kunne komme den skadelidte til skade, hvis han uden rimelig grund undlader at begrænse erhvervsevnetabet gennem deltagelse i de revaliderings- og aktiveringsmuligheder, som tilbydes efter den til enhver tid gældende social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning. Det forudsættes, at denne ændring vil få afsmittende virkning på fastlæggelsen af den tabsbegrænsningspligt, der efter almindeli-

ge regler også gælder vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2.

Hvis den skadelidte således uden rimelig grund nægter at deltage i de aktiveringstilbud, som findes, eller hvis sagen på grund af forhold på den skadelidtes side trækker ud, således at f.eks. en aktivering forsinkes, vil dette efter omstændighederne kunne medføre, at retten til tabt arbejdsfortjeneste borttages, uanset at der endnu ikke er mulighed for – heller ikke midlertidigt – at vurdere erhvervsevnetabet. Den skadelidte har således pligt til aktivt at medvirke til afklaring af sin fremtidige erhvervsevne. Dette er i overensstemmelse med det almindelige princip i de senere års social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning, hvorefter aktivering er en betingelse for at opnå ret til fuld kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller dagpenge efter arbejdsløshedsforsikringsloven.

Den skadelidte har dog kun pligt til at begrænse sit tab, i det omfang dette kan ske, uden at han selv skal afholde omkostningerne. Dette vil i praksis betyde, at det er de helt eller delvist offentligt finansierede aktiviteter, der kommer på tale. Som en konsekvens heraf kan skadevolderen ikke pålægges at afholde udgifterne som »helbredelsesudgifter og andet tab« efter lovens § 1, stk. 1. Det offentlige har heller ikke regres mod skadevolder for afholdte udgifter til revalidering mv., jf. lovens § 17.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.1.

Til nr. 3

Til § 3

Der foreslås en forenkling af reglen om godtgørelse for svie og smerte, således at sontringen mellem seneliggende og oppegående dage ophæves, og der i stedet anvendes en enhedstakst på 130 kr. pr. sygedag. I stedet for den gældende regel om en skønsmæssig nedsættelse ved godtgørelsesbeløb over 26.000 kr. foreslås et maksimumbeløb på 50.000 kr.

Det foreslås, at godtgørelse for svie og smerte skal ydes, så længe den skadelidte er syg, uanset hvornår helbredstilstanden er stationær. Kriteriet »er syg« skal forstås på samme måde som hidtil, dvs. at skadelidte er sygemeldt og undergivet en vis form for behandling, enten ved læge eller på anden måde, f.eks. ved genoptræning. Sygdommen skal kunne dokumenteres ved lægeerklæring eller lignende.

Hvis skaden har haft varige følger, vil der som udgangspunkt kun kunne ydes godtgørelse for svie og smerte indtil det tidspunkt, hvor skadelidtes méngrad kan fastsættes. På dette tidspunkt træder krav på mén-